

ת"פ (באר שבע) 50810-08-23 - מדינת ישראל נ' בהא אלדין מסרי (עציר) - בעצמו

ת"פ (באר-שבע) 50810-08-23 - מדינת ישראל נ' בהא אלדין מסרי - בעצמו מחוזי באר-שבע
ת"פ (באר-שבע) 50810-08-23
מדינת ישראל

נגד

בהא אלדין מסרי (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד ג'לאל עבדאללה

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[18.07.2024]

כבוד השופט יואב עטר

גזר דין

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של חבלה חמורה
בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977).

כתב האישום המתוקן

2. על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, הנאשם עבד, עובר למועד מושא העבירה, כשנתיים במסעדה בבאר שבע.
במועד המפורט בכתב האישום, בשעת ליל, בשעה שהמסעדה היתה סגורה הגיע אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה
למסעדה, השתולל ויידה אבנים על חלונות המסעדה וניפץ אותם.

3. אחר שזהותו אינה ידועה, הודיע על המתרחש לבעל המסעדה ("ערן") שהינו מעסיקו של הנאשם וזה סבר כי
האדם שהזיק למסעדה, הוא האדם המכונה "ג'", וזאת לאור העובדה כי הנאשם מסר לערן כי אותו "ג'" הגיע מספר
פעמים בעבר למסעדה, הטריד ותקף את הנאשם. ערן התקשר למשטרה וביקש סיוע על רקע האמור ואז, נסע
ברכבו, אסף את הנאשם מביתו בבאר שבע והשניים נסעו ברכבו של ערן לכיוון המסעדה על מנת לאתר את אותו "ג'"
ולעצור בעדו מלהמשיך ולפגוע במסעדה. זמן קצר לאחר מכן, הגיעו הנאשם וערן לאזור המסעדה, חנו את הרכב
והבחינו ב"ג'" אשר היה בסמוך. הנאשם הצביע לערן על נפגע העבירה, אמר לו כי מדובר באותו "ג'" שהטריד אותו
ותקף אותו בעבר והזהיר את ערן כי נפגע העבירה מחזיק בסכין. ערן יצא מהרכב ובעוד הנאשם נותר ברכב, הרים ערן
מוט ברזל מהרצפה, התקרב לנפגע העבירה ובאמצעות המוט היכה אותו גבו ובפלג הגוף העליון, הפילו על הארץ,
אחז בו ומנע ממנו לקום. הנאשם, אשר הבחין בסכין, יצא במהירות מהרכב, התקרב לנפגע העבירה ובעט בראשו,
ובפלג גופו העליון ואז תקף אותו במכות אגרופ בגופו. בהמשך, ישב ערן על נפגע העבירה והמשיך להחזיק בו כשהוא
שכוב על הכביש והנאשם בעט בנפגע העבירה בראשו. לאחר האמור, התרחקו הנאשם וערן מנפגע העבירה, הנאשם
השליך את הסכין למרחק, חזר אל נפגע העבירה אשר שכב באותה עת על הארץ, ודרך על פניו.

בהמשך, בעוד נפגע העבירה שרוע על הכביש ומתנשם בכבדות, ניגש אליו ערן והיטה אותו על צדו והנאשם וערן נותרו לעמוד בקרבת מקום, תוך שהנאשם התקשר למשטרה וביקש כי תגיע ניידת משטרה למקום. לאחר דקות ספורות (ובטרם הגיעה המשטרה למקום), נטל הנאשם בקבוק זכוכית שהיה מונח בקרבת מקום והטיחו בראשו של נפגע העבירה. הבקבוק התנפץ ונפגע העבירה התפתל מכאב ואחז בראשו המדמם. בשלב זה ניסה נפגע העבירה להתרומם ולהתיישב והנאשם בתגובה, התקרב אליו במהירות ובעט בראשו בחוזקה ונפגע העבירה נפל חזרה על הכביש ונותר שרוע על גבו כשהוא שותת דם ומתנשם בכבדות. ערן צעק על הנאשם והרחיק אותו מנפגע העבירה ובהמשך עזבו ערן והנאשם את המקום.

כתוצאה ממעשיהם של ערן והנאשם, פונה נפגע העבירה לבית החולים סורוקה כאשר אינו מתקשר ומשך 8 ימים היה מורדם ומונשם תוך שנשקפה סכנה לחייו. נפגע העבירה אובחן עם חזה אוויר, שברים בעצמות האף, דמם בתוך המוח ושלושה שברים בצלעות.

הסדר הטיעון

4. ביום 14.3.24, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם יודה ויורשע במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. הצדדים הבהירו כי אין הסדר לעונש וכי כל צד יטען על פי מיטב הבנתו, אך הסכימו כי הטיעונים לעונש יידחו עד לאחר קבלת תסקיר אודות הנאשם תוך שהצדדים אינם מחויבים להמלצות שירות המבחן. תסקיר שירות המבחן

5. מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 23, רווק, אשר עובר למעצרו עבד במשך שנתיים כאחראי משמרת במסעדה המפורטת בכתב האישום המתוקן. מהתסקיר עולה כי בעקבות פטירת אביו לפני כ- 8 שנים, עבר הנאשם טלטלה רגשית משמעותית בחייו והתקשה לתפקד באופן תקין, מקום בו אביו היווה עבורו מודל לחיקוי ודמות מכווניה ומקום בו התקשה לעקל את אובדנו הפתאומי. הנאשם סיים 12 ש"ל, אך לאחר מות אביו חלה התדרדרות באופן תפקודו והחל לצרוך חומרים ממכרים. הנאשם הופנה למסגרת "בית השאנטי", ובהמשך הועבר לקהילה הטיפולית "מלכישוע" שם שהה כחצי שנה שלאחריה עבר לכפר הנוער הטיפולי "נירים" שם שהה כשנתיים. הנאשם החל לצרוך סמים בגיל 16, מסר כי לאחר הטיפול בקהילה הטיפולית הפסיק את השימוש בקנביס, אולם בגיל 22 חזר לעשן קנביס בנסיבות חברתיות ולעיתים רחוקות.

6. הנאשם מסר לשירות המבחן כי הכיר את נפגע העבירה, היכרות שטחית בת כשנתיים באמצעות מקום עבודתו וכי נפגע העבירה נהג להסתובב באזור מקום עבודתו ולהטריד בתי עסק רבים בבקשת מזון וסיוע כספי. הנאשם מסר לשירות המבחן כי נפגע העבירה נהג להטריד אותו באופן קבוע ולבקש מזון וכסף, סיפר כי תחילה השתדל לסייע לו אך בהמשך, נהג להתעלם ממנו וזה, בתגובה, התנהג כלפיו בצורה תוקפנית. הנאשם סיפר לשירות המבחן כי כיום שניהם שוהים באותו בית מעצר וכי הוא חושש מפני נפגע העבירה.

באשר לעבירה בה הורשע, סיפר הנאשם לשירות המבחן כי ביום האירוע דרש ממנו מעסיקו להצטרף אליו לעבר בית העסק על מנת לברר מי האדם שהשתולל וכי בעקבות פחדו מתגובת מעסיקו, הצטרף אליו. הנאשם סיפר לשירות המבחן כי כאשר הגיעו לאזור בית העסק, הבחינו בנפגע העבירה כשהוא אוחז בסכין, כי המעסיק עודד אותו להכות את נפגע העבירה וכי לאחר שהבחין כי מתפתחת תגרה בין המעסיק לבין נפגע העבירה, התייצב לעזרת מעסיקו מתוך חשש כי נפגע העבירה יפגע במעסיק (ערן) וידקור אותו. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי לאחר האמור חש פחד גדול מפני נפגע העבירה וכעס רב כלפיו ומתוך רצון להגן על עצמו, תקף את נפגע העבירה.

הנאשם מסר לשירות המבחן כי הוא מתחרט על מעשיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להבין לעומק את חומרת מעשיו ולגלות אמפתיה והבנה באופן אותנטי כלפי הפגיעה בנפגע העבירה.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם תפקוד חיובי לצד דימוי עצמי נמוך וכי הנאשם בעל דפוסי התנהגות המאופיינים בריצוי חברתי וקושי לבחון לעומק את דפוסיו הבעייתיים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לגלות אמפתיה כלפי נפגע העבירה, נוטה להצדיק התנהלותו בביצוע העבירה, מתקשה לבחון לעומק דפוסיו הבעייתיים ונוטה להשליך האחריות על גורמים חיצוניים. שירות המבחן התרשם כי במצבי דחק הנאשם עשוי לפעול בתוקפנות ואימפולסיביות מבלי להפעיל שיקול דעת מעמיק אודות מעשיו. מנגד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מביע שאיפות נורמטיביות לגבי עתידו.

שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל.

טענות הצדדים והראיות לעונש

7. במסגרת הראיות לעונש הגישה המאשימה תיעוד רפואי אודות מצבו של נפגע העבירה, הפגיעות נגרמו לו והטיפול הרפואי שקיבל. ההגנה במסגרת הראיות לעונש הגישה אף היא תיעוד רפואי הנוגע לאשפוזו של נפגע העבירה ומצבו. בנוסף הגישה ההגנה את הודעת נפגע העבירה מיום 6.9.23 בה ציין כי היה מאושפז זמן רב, אך אינו יודע ואינו זוכר מדוע אושפז, ואינו זוכר כלל את תקיפתו.

8. המאשימה בטעוניה לעונש (בכתב ובעל פה) עמדה בהרחבה על הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה והפנתה לפסיקה שיש בה בכדי להקיש ביחס למדיניות הענישה הנוהגת.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הנע בין 4 ל-6 שנות מאסר בפועל. באשר לענישה בתוך המתחם, עמדה המאשימה על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ועתרה להשית על הנאשם מאסר בפועל בשליש התחתון של המתחם לצד מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי לנפגע העבירה.

9. ב"כ הנאשם, בטיעונו לעונש בכתב ובעל פה, עמד בהרחבה על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, חלקו היחסי ומידת האשם של הנאשם, הפנה לפסיקה רלוונטית לשיטתו, ועתר לקביעת מתחם עונש הנע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. לאחר שעמד בהרחבה על נסיבותיו האישיות של הנאשם, עתר להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף הנמוך של המתחם. ב"כ הנאשם עמד על כך שהמעסיק הורשע בעבירה שחומרתה פחותה מזו בה הורשע הנאשם וביקש להימנע מהשתת פיצוי לאור העובדה שנפגע העבירה טען כי כלל אינו זוכר אם הותקף ואיך הותקף ומה גרם לאשפוזו.

10. הנאשם בדברו לעונש הביע חרטה על מעשיו וטען כי נגרר לבצעם על ידי מעסיקו, תוך שטען כי נפגע העבירה התעלל בו משך שנתיים וכי: "המעסיק קצת הכריח אותי ממש ואני גם התנגדתי אבל בסוף הוא צעק עלי...". הנאשם ציין כי כיום הוא עובד בבית הסוהר וכי עד עתה לא שולב בטיפול, הגם שביקש להיות משולב בטיפול. דיון והכרעה

11. העבירה בה הורשע הנאשם חמורה, וחומר יתרה נלמדת מנסיבות ביצועה. האלימות ככלי לפתרון מחלוקות וסכסוכים הפכה לרעה חולה ההולכת ופושה בחברתנו, ונראה כי החברה הולכת והופכת לאלימה יותר ויותר, תוך שלמרבה הצער והפלצות, לעתים בשל סכסוכים של מה בכך, מסתיימים בחבלות או פציעות קשות אם לא למעלה מכך.

12. חברה מתוקנת אינה יכולה להסכין עם נטילת חוק לידיים, ככלי לפתרון מחלוקות, או כאמצעי לפתרון סכסוכים ומחלוקות. ביחס לתופעת האלימות בחברה ההולכת ופושה כמו גם על תפקידם של בתי המשפט במיגורן, נאמר רבות בפסיקת בתי המשפט. בע"פ 8991/10 יעקב מכבי נגד מדינת ישראל (27.10.11) - הדגיש בית משפט העליון: "...יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות... רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

יפים לעניין זה גם דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נגד נאסר חסן (10.11.09): "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשתה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד נגד מדינת ישראל (7.6.05), נאמר: "בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכול כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריאח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר"

ור' גם בע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל (9.5.2010): "האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומייה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל'מען יראו ויראו'..."

13. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, מטבע הדברים, אין מקרה אחד דומה למשנהו ומקום בו מדובר בעבירות אלימות גם כאשר העבירה זהה, קיים שוני בין מקרה למקרה, בין אם ביחס לרקע למעשה האלימות בין אם בתוצאותיו, בין אם בהיקף ועוצמת האלימות, ובין אם בנסיבות העושה עצמו ועל כן יש לבחון את הפסיקה שתובא להלן בהתאמות הנדרשות.

14. בע"פ 6636/09 וואסה נ' מ"י (26.04.10) נדחה ערעור על עונש שכלל 4 שנות מאסר בפועל בעניינו של מערער שהורשע בעבירה זהה שעניינה בכך שדקר את נפגע העבירה ולגרם לו לפציעה שהצריכה ניתוח ואשפוז למספר ימים.

בע"פ 1517/10 אלקיים נ' מ"י (20.10.10) נדחה ערעור על עונש שכלל 4 שנות מאסר בפועל בעניינו של מערער שתקף את נפגע העבירה באמצעות אלה, עד שזה נפל ואיבד את הכרתו, ואשר נגרם לו דימום תוך מוחי שחייב אשפוז למשך מספר ימים.

בע"פ 6971/13 עמרן נ' מדינת ישראל (23.9.14), בעניינם של מערערים שהורשעו בעבירה אחת של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שעניינה בתקיפת המתלונן ודקירתו, צויין: "...דומה כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית משפט קמא, הנע בין 18 חודשי מאסר ל- 4 שנות מאסר, הינו מתחם סביר..."

בע"פ 8711/09 יאסין נ' מדינת ישראל (28.6.10) צויין בעניינו של מערער שהורשע בעבירה אחת של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונדון ל- 33 חודשי מאסר בפועל כי: "...יש לזכור בנוסף כי המחוקק קבע בגין העבירה בה הורשע המערער עונש מאסר מירבי של 14 שנים..."

בע"פ 8597/07 זועבי נ' מדינת ישראל (15.1.08) נדחה ערעור על גזר דין שכלל מאסר בפועל למשך 3 שנים בעניינו של מערער שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, פציעה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין.

בע"פ 431/22 ג'בארין נ' מדינת ישראל (20.11.22), נדרש בית המשפט העליון לערער על עונש שכלל 15 חודשי מאסר בפועל בעניינו של מערער שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שעניינה בכך שלאחר שבעקבות ויכוח פנה נפגע העבירה אל רכבו והוציא ממנו חפץ ארוך וקשיח אותו הניף לעבר המערער, החלו השניים להתקוטט ובמהלך חילופי המהלומות, דקר המערער את נפגע העבירה באמצעות חפץ חד. מהתסקיר שהוגש שם עלה כי המערער, שהינו נעדר עבר פלילי, נטל אחריות, הביע אמפתיה כלפי נפגע העבירה וחרטה כנה על מעשיו, בין הצדדים הושג הסכם "סולחה" והוגשה המלצה חיובית של שירות המבחן אשר המליץ להימנע מאחורי סורג ובריח ולהשית מאסר בדרך של עבודות שירות. בית המשפט העליון עמד על חריגות המקרה, בהינתן שהמערער הותקף על ידי נפגע העבירה אשר אף אחז באותו חפץ וציין כי העונש הולם את המעשים שבביצועם הורשע ומביא לידי ביטוי את מכלול שיקולי הקולא.

בע"פ 3680/17 נדב נ' מדינת ישראל (7.6.18) ציין בית המשפט העליון ביחס לעונשים בני 40 חודשים, 10 חודשים, 15 חודשים, 25 חודשים ו-6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בעניינם של מערערים שהורשעו בעבירה של גרם חבלה חמורה (לכל אחד היה חלק שונה באירועים) כי נלקחו בחשבון הטענות לפיהן: "לא נשללה האפשרות שגרימת הנזקים הקשים והפגיעות בראש... הן תוצאה עקיפה של מעשי הנאשמים, והנזקים הקשים לא נגרמו באופן ישיר ממעשי התקיפה...".

ומן הכלל אל הפרט

15. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לחומרה יש לקחת בחשבון את הנזק הקשה שנגרם לנפגע העבירה ואת סכנת החיים אליה נקלע בשל מעשי הנאשם וערן מקום בו כמפורט בכתב האישום המתוקן הנאשם פונה לבית חולים סורוקה כשהוא: "אינו מתקשר, הורדם והונשם למשך 8 ימים תוך שנשקפה סכנה לחייו...", ומקום בו כמפורט בכתב האישום המתוקן, בין השאר, נגרמו לנפגע העבירה היגרומות במוח, שלושה שברים בצלעות, שברים בעצמות האף וחזה אוויר.

16. חומרה יתרה נלמדת מהאכזריות שבה הותקף נפגע העבירה על ידי הנאשם. גם אם לשיטת הנאשם וערן, נפגע העבירה קודם לכן גרם לנזק למסעדה ואף הציק לנאשם והטריד אותו משך תקופה, דבר אינו יכול להצדיק תקיפה כה קשה. אין המדובר במהלומה אחת, או דקירה אחת. גם אם הנאשם הבחין בסכין ברשות נפגע העבירה, וסבר שזה מסכן את ערן, היה בכך להצדיק פעולה מיידית ל"ניטרול" האיום ואולם, לאחר שנפגע העבירה הופל על הקרקע על ידי ערן שחבט בו באמצעות מוט, הן בגבו והן בחלק גופו העליון ולאחר שהנאשם בעט פעם אחת בראשו ובפלג גופו העליון של נפגע העבירה ותקף אותו במכות אגרופ בגופו, הנאשם לאחר מכן שב ובעט בראשו של נפגע העבירה כאשר זה שוכב על הכביש ומרותק על ידי ערן שישב עליו. לאחר מכן, כמפורט בסעיף 8 לפרק העובדות, הנאשם הרחיק את הסכין מנפגע העבירה, חזר אליו בשעה שזה שכב על הכביש חסר ישע ודרך על פניו.

17. אם לא די באמור לעיל, הרי שלאחר שהנאשם כבר התקשר למשטרה ולאחר שכמפורט בסעיף 9 לפרק העובדות, נפגע העבירה היה שרוע על הכביש ומתנשם בכבדות, והייתה שהות לנאשם (באותה הפסקה במהלכה התקשר למשטרה) לשקול לכלכל ולהבין את משמעות מעשיו, בחר הנאשם להמשיך ולפגוע בנפגע העבירה בעודו שרוע על הכביש, נטל בקבוק זכוכית, ניפץ אותו על ראשו של נפגע העבירה, ולאחר שזה התפתל מכאב ואחז בראשו המדמם וניסה להתיישב, הנאשם שב אליו שוב, ושוב בעט בחוזקה בראשו תוך שגרם לו ליפול חזרה אל הכביש.
18. המדובר ברצף אלים שאיפשר לנאשם שהות להבין ולהפנים את משמעות מעשיו. לא הרי החלק הראשון של תקיפת נפגע העבירה על האכזריות שבו, כהמשך, שעה שנפגע העבירה כבר שכב על הכביש חבול, חסר ישע, מתנשם בכבדות ובוודאי שלא הרי מצבו זה כמצבו לאחר שהנאשם גם הטיח בראשו את הבקבוק שהתנפץ שעה שהנאשם שב ובעט בראשו של נפגע העבירה בעודו מדמם ומנסה להתיישב.
- גם אם ערן היה מעסיקו של הנאשם וגם אם הנאשם חשש שלא להצטרף לערן בשל כך, דומה כי התנהלות הנאשם בהמשך חרגה באופן ממשי מהמעשים המיוחסים לערן כמפורט בכתב האישום המתוקן (מבלי להקל ראש בחלקו של ערן) ועל פני הדברים קמה אבחנה בין חלקם של השניים ובפרט בחלקים המאחרים יותר של האירוע.
19. לקולת הנאשם נתתי משקל מסוים לטענת הנאשם כי ברקע הדברים התגרות ממושכת של נפגע העבירה בנאשם.
- לקולת הנאשם נתתי משקל לכך שהנאשם לא הצטייד מראש באמצעי פוגעני כזה או אחר.
- לקולת הנאשם נתתי משקל לטענתו כי הגעתו מלכתחילה למקום נבעה מדרישתו של ערן.
20. בהינתן כל האמור, סבורני כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 40 לבין 64 חודשי מאסר בפועל. הענישה בתוך גדר המתחם
21. לנאשם אין הרשעות קודמות.
22. מקום בו שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להבין לעומק את חומרת מעשיו ומתקשה לגלות אמפתיה והבנה ביחס לפגיעתו בנפגע העבירה, ומקום בו שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה להצדיק התנהלותו בביצוע העבירה, משליך האחריות על גורמים חיצוניים ומתקשה לבחון לעומק את דפוסיו הבעייתיים שהובילו לביצוע העבירה, הרי שבגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם יש לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד.
23. משנגע האלימות הולך ופושה בחברה הישראלית, דומה כי בגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם ראוי לקחת בחשבון גם את שיקולי הרתעת הרבים, על מנת שתצא בת קול בדבר המחיר שיישא מי הבוחר לפתור מחלוקות או סכסוכים בדרך של אלימות.
24. לקולת הנאשם נתתי משקל להודאתו המגלמת נטילת אחריות לצד חיסכון בזמן שיפוטי.
- לקולת הנאשם נתתי משקל לכך שלנאשם אין כל הרשעות קודמות וכי זו לו הפעם הראשונה בה נותן הוא את הדין. לקולת הנאשם נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן כי הנאשם אוזח בשאיפות נורמטיביות לגבי עתידו, כמו גם לנלמד מהתסקיר אודות העובדה שעובר לביצוע העבירות קיים הנאשם אורח חיים נורמטיבי הכולל עבודה רציפה ויציבה משך שנתיים באותו מקום.
- לקולת הנאשם נתתי משקל לנסיבות האישיות המורכבות שפורטו בתסקיר.
- לקולת הנאשם נתתי משקל לחרטה שהביע בפניי במסגרת דברו לעונש.
- בהינתן השילוב של שיקולי הקולא והחומרה דומה כי ראוי לגזור את דינו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם גם אם לא בתחתיתו.
25. באשר לעתירת המאשימה לפיצוי, גם אם נפגע העבירה מסר בהודעתו כי כלל אינו זוכר מה אירע (נוכח הפגיעות הקשות, והעובדה שהיה מורדם ומונשם משך 8 ימים - אין המדובר בטענה שניתן להגדירה מניה וביה כמשוללת כל יסוד), הרי שדומה כי די בפגיעות הפיזיות הקשות שספג נפגע העבירה בשל מעשיהם של הנאשם וערן בכדי להצדיק את עתירת המאשימה לפיצוי. בעניין זה הגם שער אני לכך שההלכה היא כי העדר יכולת כספית אינה שיקול רלוונטי לקביעת סכום הפיצוי (ע"פ 5205/17 אבו עיאדה נ' מדינת ישראל [15.10.18], ע"פ 961/16 אלהרוש נ' מדינת ישראל [25.11.18]), מצאתי לתת משקל מסוים לנסיבות האישיות וכן מצאתי לתת משקל לפרק הזמן שעתידי לרצות מאחורי סורג ובריח.
26. לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:
- א. 43 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בגין התיק שבכותרת בהתאם לרישומי שב"ס.
- ב. 12 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור, משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו, כל עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור, משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו, כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי לנפגע העבירה (על פי פרטים שיוגשו על ידי המאשימה למזכירות בית המשפט) בסך 30,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-15 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.12.24 ובכל (1) בחודש שלאחריו. לא יעמוד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא תוספת פיגורים כחוק. הובהרו לנאשם דרכי תשלום הפיצוי. זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום. ניתן היום, י"ב תמוז תשפ"ד, 18 יולי 2024, במעמד הצדדים.